

## Arrest

nr. 260 124 van 3 september 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 31 december 2019 samen met hun minderjarig kind België zijn binnengekomen, dienden op 9 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 29 januari 2021 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, E.R.K.O., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/01/2020*

Op 15 december 2020 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u47 tot 12u28. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat Mter Gatunange Martine (vervanger van Desenfans Christophe) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

#### A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador, de hoofdstad, op 10 juli 1999. Gezien uw ouders niet konden instaan voor uw zorg, uw vader was drugsverslaafd en uw moeder had te weinig financiële middelen, groeide u op bij uw oma in San Marcos. U bent verloofd met G.P.M.F. (CG (...)) en OV (...)) en hebt met haar één kind.

Uw partner ging bij u wonen in het huis van uw oma. Gezien jullie een kind kregen drong zich een tekort aan ruimte op, waardoor jullie besloten te verhuizen naar het huis van de oma van uw partner. Haar oma woont in Soyapango. Op 1 november 2019 verhuisden jullie naar daar. Het huis lag in een gebied dat gecontroleerd werd door een andere bende, de 'MS'. De bende '18' zwaait de plak in de buurt waar u vandaan kwam. U had het gevoel dat de bende 'MS' u na de verhuis in het oog begon te houden.

Op 27 november 2019 viel de bende 'MS' u aan. Toen u 's nachts thuiskwam van het werk drongen drie mannen het huis binnen waar u woonde. Ze vroegen uw identiteitskaart op en zagen dat u van een wijk afkomstig was waar de bende '18' de macht heeft, waardoor ze u ervan verdachten spion te zijn voor hen. U en uw vrouw ontkenden. De bendeleden eisten dat u voor hen zou beginnen werken. U zou hen moeten rondrijden en ook drugs vervoeren. Verder stalen ze ook geld, juwelen en een horloge. Eén van de bendeleden gaf uw vrouw ook een schop en betastte haar. De volgende ochtend vertrokken u en uw vrouw terug naar het huis van uw oma.

Drie dagen nadat jullie opnieuw bij uw oma waren ingetrokken werden u en uw vrouw aangesproken door een man, op het moment dat jullie terugkeerden van de supermarkt. De man was van de bende '18' en vroeg waarom u naar een andere wijk was verhuisd en teruggekeerd. Ook hij beschuldigde u nu van spionage, doch voor de bende 'MS'. U en uw vrouw besloten hierna het land te verlaten.

U ging de dag nadat u werd aangesproken door de man op straat uw paspoort halen. U begon ook tal van persoonlijke zaken te verkopen om aan geld te geraken. U verliet El Salvador op 30 december 2019 en kwam de volgende dag, na transit in Spanje, in België aan. Op 9 januari 2020 dienden u en uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in.

Enkele dagen na jullie vertrek ontving u van uw moeder het nieuws dat bendeleden naar het huis van de oma van uw partner waren gekomen. Ze vroegen achter u.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest te worden geviséerd door bendeleden. Ter staving van uw verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens en de geboorteakte van jullie kind.

#### B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u in El Salvador verklaart te hebben gekend met bendes, niet in het minst omdat u en uw partner zich over tal van elementen tegenspreken. U verklaart dat de bende uw huis binnenkwam en uw portefeuille vroegen om het geld eruit te halen alsook een blik wierpen op uw identiteitskaart (CGVS, p.5-8). De portefeuille van uw vrouw zouden ze niet

gevraagd hebben, u stelt dat uw belagers zeiden dat ze uw vrouw herkenden omdat ze daar al had gewoond (CGVS, p.12). Naast het feit dat het bevreemdend is dat ze wel uw geld maar niet het geld van uw vrouw zouden willen stelen, spreekt u hiermee uw vrouw tegen. Zij verklaart de benedeleden niet te hebben herkend en dat de benedeleden ook niet zeiden dat ze haar herkenden (CGVS G.P.M.F., p.8). U verklaart verder dat u aan deze benedeleden vroeg wat u moest doen met uw werk, gezien u dit niet kon combineren met hun eis om voor hen chauffeur te spelen. De benedeleden zouden u geantwoord hebben dat u dan maar best stopt met uw werk, zo gaat u verder (CGVS, p.12). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de benedeleden niet hebben gesproken over u die al dan niet uw werk moest stopzetten (CGVS G.P.M.F., p.11). Uw vrouw verklaart verder, net zoals u, dat jullie nadien naar het huis van uw oma terugkeerden en haar dezelfde avond nog zouden hebben ingelicht over het incident. Uw vrouw verklaart dat ze haar eigen vader de dag nadien pas inlichtte (CGVS G.P.M.F., p.12). U verklaart evenwel dat uw vrouw nog dezelfde avond dat u uw oma had ingelicht over het incident, haar vader opbelde om hem te informeren (CGVS, p.14). Dat u en uw vrouw elkaar zodanig tegenspreken over tal van essentiële zaken van jullie asielrelaas, doet enorm twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart verder dat benedeleden naar het huis van de oma van uw partner trokken enkele dagen na jullie vertrek uit El Salvador, ze waren op zoek naar jullie. Uw moeder zou u hierover hebben geïnformeerd vier of vijf dagen na jullie vertrek, doch weet u niet hoeveel dagen vóór dit telefoontje ze effectief zouden zijn langsgekomen. U kan ook niet antwoorden op de vraag met hoeveel ze waren, dat zou uw moeder u niet hebben meegedeeld (CGVS, p.8). Naast de vaststelling dat het zeer bevreemdend is dat u niet exact kan zeggen wanneer deze benedeleden exact zouden zijn gekomen of met hoeveel personen ze waren, spreekt u opnieuw uw vrouw tegen (CGVS, p.8 & 9). Uw vrouw stelt namelijk dat twee personen naar het huis van haar oma kwamen. Ze verklaart deze informatie te hebben gehad van u die het op uw beurt van uw moeder zou hebben ontvangen (CGVS G.P.M.F., p.10). Dat zij zou weten dat het twee personen waren en u hier geen antwoord op kan bieden, is weinig ernstig te noemen. Bovendien verklaart uw vrouw dat deze twee personen het huis binnenkwamen (CGVS G.P.M.F., p.9), hoewel u verklaart van niet (CGVS, p.9). Daar eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u de dag nadat u op straat werd aangesproken door een bendelid een paspoort bent gaan halen (CGVS, p.15). Uw vrouw heeft het dan weer over vier of vijf dagen nadien (CGVS G.P.M.F., p.13).

Uw vrouw spreekt ook haar eigen verklaringen tegen gemaakt in het kader van haar onderhoud bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Ze verklaarde er dat uw belagers, die uw huis waren binnengekomen, u ook hadden geslagen (vragenlijst CGVS G.P.M.F., vraag 3.5). Tijdens haar onderhoud bij het CGVS stelt ze dat ze u 'niet' sloegen (CGVS G.P.M.F., p.10 & 11). Dat uw vrouw dit niet zo verklaard zou hebben bij de DVZ, zoals ze op heden aangeeft, is weinig aannemelijk. Het lijkt uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zou toevoegen 'ze sloegen mijn man ook', indien ze dit niet zo verklaard zou hebben. Verder verklaarde uw vrouw bij de DVZ 'we werkten allebei tot 15/12/2019' (vragenlijst CGVS G.P.M.F., vraag 3.5), hoewel u stelt dat u niet meer ging werken na het beweerde incident van 27 november 2019 (CGVS, p.12). Uw vrouw beargumenteert dat ze bij de DVZ bedoelde dat u in dienst was tot 15 december, doch uw verlofdagen aan het inzetten was (CGVS G.P.M.F., p.11). Dit is geen afdoende verklaring. Men moge verwachten dat uw vrouw in dat geval melding maakte als zou u in verlof zijn geweest en niet dat u werkte. Bovendien spreekt ze u opnieuw tegen. U stelt dat u na het incident van 27 november 2019 geheel niet meer ging werken (CGVS, p.12 & 13), hoewel uw vrouw tijdens haar onderhoud op het CGVS verklaart dat u nog effectief ging werken tot 1 december 2019 (CGVS G.P.M.F., p.11). De opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen ondermijnt het geloof in jullie beweerde problemen.

Verder wordt opgemerkt dat u en uw vrouw een aantal zaken onvermeld lieten bij de DVZ. Zo vermeldde geen van beiden dat jullie na het incident van 27 november 2019 nog door een lid van een andere bende werden aangesproken op straat. Dit is opvallend, gezien u verklaart dat het nèt daarna was dat u de keuze maakte om het land te verlaten (CGVS, p.15). Dat u het kort moest houden tijdens uw onderhoud bij de DVZ is geen afdoende verklaring, gezien dit bezwaarlijk als een detail kan doorgaan. Men moge verwachten dat u noch uw vrouw dit element onvermeld zouden laten. U gebruikt hetzelfde argument voor het feit dat u, noch uw vrouw, melding maakten als zouden de benedeleden na jullie vertrek naar het huis van uw oma zouden zijn teruggekeerd. Opnieuw wordt opgemerkt dat dit bezwaarlijk als een detail kan doorgaan. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw ongeloofwaardig relaas tracht op te smukken.

Nog andere zaken bevestigen dat geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde problemen. Zo wordt opgemerkt dat u verklaart op de hoogte te zijn geweest van de praktijk waarbij benedeleden in El Salvador mensen vermoorden wanneer ze verhuizen naar een wijk van een rivaliserende bende (CGVS, p.13). Dat u, die bovendien al over een veilig onderkomen bij uw oma zou hebben beschikt, dergelijke verhuis dan toch onderneemt is opvallend.

*U zou dus wel degelijk geweten hebben dat dergelijke demarche een (onnodig) risico met zich meebracht. Ook uw terugkeer naar het huis van uw eigen oma, na het beweerde incident van 27 november 2019, doet de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat de benedeleden de bewuste avond uw identiteitskaart namen en uw adres lazen (CGVS, p.6 & 7). Dat u er dan voor kiest om naar dit huis terug te keren om zichzelf in veiligheid te stellen is niet bepaald logisch te noemen, wel integendeel. Dat deze benedeleden tot op heden niet eens naar dit huis kwamen (CGVS, p.10), is een zoveelste indicatie dat u in werkelijkheid niet door een bende gezocht wordt. Ook de gang van zaken van de bewuste avond van 27 november 2019 is verre van logisch. U verklaart dat benedeleden u verdachten van spionage voor een andere bende. U zou dit ontkend hebben, waarop ze eisten dat ze u zouden contacteren om voor hen te werken, u moest hen vervoeren of drugs transporteren (CGVS, p.5-8). Ook dit raakt kant noch wal. Indien ze u werkelijk verdachten van lidmaatschap van een andere bende, lijkt het eerder logisch om u niet te willen betrekken bij hun eigen activiteiten en u zo de kans te geven om inzicht te verwerven in hun organisatie. Dat ze bovendien stellen dat ze u zouden contacteren om diensten voor hen te verrichten maar niet eens uw telefoonnummer vragen, laat staan u ooit gecontacteerd te hebben, is opnieuw een zeer onlogische gang van zaken te noemen (CGVS, p.9).*

*Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw vrouw niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om jullie land van herkomst te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend. U verklaart op 27 november en op 1 december 2019 door benedeleden benaderd te zijn geweest, doch verliet u pas op 30 december 2019 El Salvador. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Dat uw vrouw nog vijftien dagen moest werken en nog recht had op werkpremies is geen afdoende verklaring (CGVS, p.12). Men moge verwachten dat jullie, die verklaren dat jullie leven op het spel stond, zo snel als mogelijk El Salvador verlaten en niet nog eens een maand wacht en omdat uw vrouw haar arbeidscontract wil nakomen en daardoor recht heeft op enkele financiële premies.*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen.*

*Na het versturen van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS corrigeren u en uw vrouw een aantal zaken. Jullie verklaren in werkelijkheid eerst in het huis van de oma van uw vrouw te hebben gewoond en stellen dat de aanval plaatsvond in het huis van úw oma. Uw advocaat wijt deze foutieve vertaling aan een verkeerde interpretatie van de tolk. Zo zou in het Spaans gesproken in El Salvador, in tegenstelling tot het Spaans dat in Spanje wordt gesproken, met één woord kunnen worden verwezen naar uw oma of die van uw partner. Het CGVS acht het niet aannemelijk dat dit te wijten valt aan een foutieve communicatie. Zo verklaarde u expliciet dat u na 1 november 2019 in het huis van de oma van uw vrouw in Soyapango ging wonen. U ging verder door te stellen dat u terugkeerde op 27 november 2019, dus na het beweerde incident, naar het huis van uw oma (CGVS, p.4). Dat het in werkelijkheid andersom zou zijn, dus dat het incident plaatsvond in het huis van uw eigen oma, kan niet als geloofwaardig worden beschouwd.*

*De overige opmerkingen hebben geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus ook niet wijzigen.*

*Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_retour\\_au\\_pays\\_des\\_ressortissants\\_20200109.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

*Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden*

of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens en de geboorteakte van jullie kind ondersteunen jullie identiteit en afkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing niet betwist.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, G.P.M.F., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/01/2020

Overdracht CGVS: 21/08/2020

Op 15 december 2020 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u52 tot 15u00. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat Mter Gatunange Martine (vervanger van Desenfans Christophe) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

### A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador, de hoofdstad, op 30 mei 1995. U groeide op in Soyapango. U bent verloofd met E.R.K.O. (CG (...)) en OV (...) en hebt samen met hem één kind.

U trok in bij uw partner, die bij zijn oma opgroeide. Gezien jullie een kind kregen drong zich een tekort aan ruimte op, waardoor jullie besloten te verhuizen naar het huis van uw oma. Zij woont in Soyapango. Op 1 november 2019 verhuisden jullie naar daar. Het huis lag in een gebied dat gecontroleerd werd door een andere bende, de ‘MS’. De bende ‘18’ zwaait de plak in de buurt waar u vandaan kwam. Uw partner had het gevoel dat de bende ‘MS’ hem na de verhuis begon in het oog te houden.

Op 27 november 2019 viel de bende ‘MS’ uw partner aan. Toen hij ‘s nachts thuiskwam van het werk drongen drie mannen het huis binnen waar u woonde. Ze vroegen de identiteitskaart van uw partner en zagen dat hij van een wijk afkomstig was waar de bende ‘18’ de macht heeft, waardoor ze hem ervan verdachten spion te zijn voor hen. U en uw partner ontkenden. De bendeleden eisten dat hij voor hen zou beginnen werken. Hij zou hen moeten rondrijden en ook drugs vervoeren. Verder stalen ze ook geld, juwelen en een horloge. Eén van de bendeleden gaf u ook een schop en betastte u. De volgende ochtend vertrokken u en uw partner terug naar het huis van zijn oma.

Drie dagen nadat jullie opnieuw bij uw oma waren ingetrokken werden u en uw man aangesproken door een voor jullie onbekende man, op het moment dat jullie terugkeerden van de supermarkt. De man was van de bende ‘18’ en vroeg waarom uw man naar een andere wijk was verhuisd en teruggekeerd. Ook hij beschuldigde hem nu van spionage, doch voor de bende ‘MS’. U en uw partner besloten hierna het land te verlaten.

U ging vier of vijf dagen nadat u werd aangesproken door de man op straat uw paspoort halen. Uw partner begon ook tal van persoonlijke zaken te verkopen om aan geld te geraken.

U verliet El Salvador op 30 december 2019 en kwam de volgende dag, na transit in Spanje, in België aan. Op 9 januari 2020 dienden u en uw partner een verzoek om internationale bescherming in.

*Enkele dagen na jullie vertrek ontving uw partner van zijn moeder het nieuws dat bendeleden naar het huis uw oma waren gekomen. Ze vroegen achter uw partner.*

*U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest te worden gevisieerd door bendeleden.*

*Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vluchtgegevens en de geboorteakte van jullie kind.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw partner, E.R.K.O. (CG (...)), werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw partner werd reeds een beslissing genomen die ook in uw hoofde geldt en dewelke als volgt luidt:*

*[idem bestreden beslissing verzoeker]*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:**

*“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

*Zij citeren artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voeren aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die zij hebben voorgelegd, rekening houdend met hun specifiek profiel.*

*Verzoekers benadrukken dat zij bedreigingen hebben ondergaan in hun land van herkomst door twee bendes, MS13 en Bende 18, die verzoekers beschuldigden van spionage na hun verhuizen. Zij menen dat hun relaas overeenstemt met de beschikbare informatie, waarbij zij citeren uit niet-nader gespecificeerde “UNHCR Guidelines”. Uit hetgeen volgt zal blijken dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen bij een terugkeer naar El Salvador, rekening houdend met hun eerdere problemen en hun hoedanigheid als ‘returnee’.*

*Wat de “kwalificatie” betreft, zijn verzoekers van mening dat hun vrees verband houdt met een politieke overtuiging.*

*Uit hun uiteenzetting blijkt dat zij zich niet kunnen vinden in de bestreden beslissingen in zoverre hierin wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador “veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd”.*

Zij betogen hierbij dat de bedoelingen van de georganiseerde misdaadgroepen veel verder reiken dan het louter economische. Zij wijzen erop dat deze groepen economische en territoriale macht wensen te verwerven en hiervoor criminele activiteiten en onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, in weerwil van de legitieme overheid. Zij achten dit duidelijk politiek gemotiveerde daden en menen dat het ontkennen hiervan “[aldus] *berust (...) ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het begrip ‘politiek’ inhoudt*”. Zij stellen verder dat uit de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 aangaande de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador onomstotelijk blijkt dat daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is, aldus verzoekers, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Zij citeren hierbij nog uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 en benadrukken dat verzoeker door de bendes MS13 en Bende 18 beschouwd werd als spion na zijn verhuizingen. Zij menen dan ook dat toekomstige vervolgingen kunnen gelinkt worden aan één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zijnde de politieke overtuiging.

Verzoekers geven verder een korte theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en benadrukken *in casu* andermaal dat hun vrees om vermoord te worden door de bendes MS13 en Bende 18 nadat zij hun land verlieten omdat zij door hen beschuldigd werden van spionage, bevestigd wordt door een reeks rapporten waarin de “*betreurenswaardige*” veiligheidssituatie in El Salvador wordt toegelicht. Zij stellen dat zij hierdoor een reëel risico lopen op ernstige schade.

Wat de geloofwaardigheid van hun relaas betreft, benadrukken verzoekers vooreerst dat de grieven in de bestreden beslissingen onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij betogen dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hen aldus het “*voordeel van de twijfel*” moet worden toegekend. Zij citeren hierbij uit rechtspraak van de Raad en de Raad van State. Zij betwisten vervolgens de motieven in de bestreden beslissingen als volgt:

(i) Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreft, wijzen zij vooreerst op artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers leiden hieruit af dat het aan de *protection officer* was om hen te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat hij voormeld artikel heeft geschonden door dit niet te doen. Zij menen dan ook dat hen niet kan worden verweten dat zij “*a posteriori uitleggingen*” dienen te geven om de grieven van de commissaris-generaal te beantwoorden. Verzoekers lichten aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden toe als volgt:

“*Ten eerste verwijt de verwerende partij verzoekers een tegenstrijdigheid over het vraag of de benedeleden verzoekster hebben erkend. Verzoeker betreurt hier een misverstand van zijn verklaringen. Hij wilde niet zeggen dat zij, als zodanig, haar herkenden, maar slechts dat ze via andere wisten dat verzoekster van de wijk was.*

*Ten tweede verwijt de verwerende partij verzoekers een tegenstrijdigheid over de mogelijke werkonderbreking door verzoeker om met de benedeleden te kunnen werken. Verzoekers wensen te verduidelijken dat dit werd gezegd toen verzoeker thuis aankwam en dat hij met de benedeleden nog buiten was. Zijn vrouw was binnen met hun kind. ze heeft als gevolg dit deel van het gesprek niet gehoord.*

*Ten derde merkt de verwerende partij een tegenstrijdigheid op aangaande het moment verzoekster haar vader heeft opgebeld. Het telefoongesprek heeft rond 2-3 uur in de morgen plaats genomen. Het is daarom onredelijk te oordelen dat hier sprake is van een tegenstrijdigheid. Het is inderdaad de volgende dag, maar het is ook begrijpelijk dat verzoeker zou zeggen dat het gesprek dezelfde avond plaatsvond.*

*Ten vierde stelt de verwerende partij een tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen op het huisbezoek door de benedeleden na hun vertrek vast. Verzoekster betreurt hier een misverstand met de tolk. Het is niet Meneer dat haar hiervan op de hoogte bracht, maar de moeder van verzoeker. Dit maakt uitleggen waarom verzoekster meer informatie heeft dan verzoeker (die ook een gesprek had met zijn moeder).*

*Ten laatste, aangaande de chronologie van de feiten, merkt de verwerende partij een verschil. Verzoekers bevestigen dat verzoeker de aanvraag voor de passpoorten indiende de dag na de benadering in de straat. Verzoekster heeft verwisselde met de eerste benadering (thuis), die immers 4-5 dagen voor het paspoort aanvraag gebeurde.”*

Zij besluiten hieruit dat er *in casu* geen tegenstrijdigheden bestaan van zulks belang dat deze de geloofwaardigheid van hun hele relaas ernstig zou aantasten.

(ii) Wat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds en de vastgestelde omissies in hun verklaringen bij aanvang van de procedure betreft, menen verzoekers dat het noodzakelijk is om rekening

te houden met de omstandigheden waarin de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden en de verslagen van deze interviews niet zo strikt te lezen.

Zij wijzen erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt in moeilijke, frustrerende omstandigheden (*“in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.”*) en dat de verzoekers onder druk gezet worden om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bijgevolg hebben zij enkel gesproken over hun problemen, doch niet over alles dat er daarna gebeurde.

Zij merken verder op dat verzoekers op dat moment nog nooit een advocaat hebben ontmoet en zich niet bewust zijn van het belang van een herlezing en een controle van de vragenlijst en de noodzaak om de relevante elementen van hun relaas beknopt weer te geven. Soms worden de verzoekers verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of dat deze wordt vertaald door de tolk, aldus verzoekers. Zij merken op dat veel verzoekers pas later, tijdens het persoonlijk onderhoud, fouten, correcties en omissies in de CGVS-vragenlijst melden en dat zij documenten ondertekenen zonder deze na te lezen. Zij worden verder niet bijgestaan door een advocaat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het niet mogelijk is om de omstandigheden waarin dit interview verliep te controleren.

Verzoekers geven dan ook aan te volharden in hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds, waarbij zij verduidelijken dat *“verzoeker niet werd geslagen, en dat hij met zijn werk op 28 november stopte. Verzoekster betreurt een vergissing in haar verklaringen bij DVZ. Wat betreft de dag dat verzoeker stopte werken, wensen verzoekers te verduidelijken dat verzoeker tot en met 28 november effectieve werkte. Hij ging naar zijn werk op 1<sup>ste</sup> december om zijn ontslag officiële te nemen. Om in aanmerking te komen voor de werkpremies moest hij echter een opzegtermijn van 15 dagen doen. Aangezien verzoeker nog steeds recht had op vakantiedagen, hoefde hij tijdens zijn opzegtermijn niet te werken. Hij werkte dus officieel tot en met 15 december 2019, en dat is de datum dat verzoekster aan DVZ had gegeven. Wat betreft de 28 november en de 1<sup>ste</sup> december, heeft verzoekster de datums per vergissing verwisseld.”*

Zij besluiten hieruit dat de asielinstanties *“bijzonder flexibel en aanpasbaar”* moeten zijn met betrekking tot de inhoud van de vragenlijsten. Zij menen dan ook dat de motivering in de bestreden beslissingen op dit punt, te streng is en verworpen moet worden.

(iii) Wat de motivering in de bestreden beslissingen betreft dat het niet aannemelijk is dat zij beslisten te verhuizen, lichten verzoekers toe als volgt:

*“Verzoekers wisten dat een verhuizing gevaarlijk zou kunnen zijn. Echter wilden verzoekers meer dichtbij zijn van het werk van verzoekster zodat zij bij bus naar haar werk kon gaan, en verzoeker met de auto naar zijn werk kon gaan. Ze namen dus het risico, anders is er bijna niets wat men kan doen in El Salvador. Naar het werk gaan is op zich ook gevaarlijk.*

*Toen ze problemen met de bende MS-13 ontmoetten, moesten ze opnieuw verhuizen. Ze hadden geen genoeg geld om naar het buitenland te vertrekken, of iets te huren. Ze hadden dus geen andere keuze dat terug te keren naar het huis van de grootmoeder waar zij geen huur moesten betalen. Zij hadden niet echt andere opties.*

*De verzoekende partij is van mening dat die twee grieven onvoldoende zijn en te subjectieve om te besluiten tot de on geloofwaardigheid van hun verklaringen.”*

(iv) Waar de bestreden beslissingen motiveren dat verzoekers' verklaringen over de houding van de bendeleden niet geloofwaardig zijn, voeren verzoekers aan als volgt:

*“Het CGVS vindt het opmerkelijke dat, indien de bende MS-13 werkelijk verzoekers verdachten van lidmaatschap van een andere bende, lijkt het eerder logisch om verzoeker niet te willen betrekken bij hun eigen activiteiten. Verzoeker heeft echter niet gezegd dat hij effectieve op de hoogte zou worden gebracht van de activiteiten van de bende MS-13. Verzoeker is van mening dat het CGVS de veiligheidssituatie in El Salvador en het functioneren van de gewapende groepen subjectief analyseert. Volgens verzoeker gebeurt het immers vaak dat de bendeleden een opdracht geven aan iemand die tot een andere groepering behoort, om na de uitvoering van de opdracht de persoon te vermoorden. De spionnen kregen als gevolg geen kans om inzicht te verwerven in hun organisatie.*

*De verwerende partij vindt het ook opmerkelijk dat ze zijn telefoonnummer niet namen. Echter wisten ze waar hij woonde. Ze konden dus ter plaats komen, en hadden niet per se het telefoonnummer nodig. De grief van het CGVS kan dus niet worden gevolgd.”*

(v) Over de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de datum van hun vertrek uit El Salvador vertrekt, betwisten verzoeker het volgende:

*“De verwerende partij verwijt verzoekers dat ze slechts op 31 december 2019 uit El Salvador vertrokken. De verwerende partij is van mening dat verzoekster nog vijftien dagen moest werken en nog recht op werkpremies is geen afdoende verklaring.*

*Verzoekers gingen niet akkoord met de conclusie van het CGVS. Dat het van verzoekers kan worden verwacht dat ze het land zo snel mogelijk verlaten, bedoelt niet dat verzoekers geen goede redenen naar voren mogen brengen om uit te leggen dat ze niet op dezelfde dag vertrokken.*

*In casu hadden ze nodig van die werkpremies om de reis te kunnen betalen. Ze moesten inderdaad een heen-en-weer ticket kopen voor het hele gezin. Ze hadden niet genoeg om alles te kunnen betalen zonder de werkpremies.*

*Als gevolg moet deze grief van het CGVS worden verworpen.”*

Verzoekers vragen vervolgens dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast. Gelet op de veiligheidssituatie in El Salvador, vreesden zij met reden vermoord te worden door de bendes als zij niet met hen samenwerkten, aldus verzoekers. Het feit dat zij in het verleden reeds vervolgd werden, leidt tot het vermoeden dat zij in geval van een terugkeer opnieuw zullen worden vervolgd. De commissaris-generaal heeft niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolging in geval van terugkeer zich niet opnieuw zal voordoen of dat verzoekers toegang zullen hebben tot effectieve bescherming van de autoriteiten. Zij merken hierbij op dat de beschikbare landeninformatie integendeel aantoonde dat *“«deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ », als dusdanig «at particular risk » [zijn]”*. De problemen van terugkeerders die reeds problemen hadden voor hun vertrek worden verderop toegelicht in het verzoekschrift. De beschikbare informatie bevestigt het risico in geval van een terugkeer wegens het bestaan van eerdere problemen met de bendes, aldus verzoekers.

Zij menen bovendien dat verhuizing geen mogelijkheid is omdat dit vaak weinig impact heeft. Zij citeren hierbij uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador van 15 juli 2019 en uit informatie van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 5). Zij benadrukken dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikken om de bendes te vermijden. Aldus besluiten verzoekers dat hun risico voor hen is vastgesteld, op basis van het bestaan van eerdere bedreigingen en rekening houdende met de veiligheidssituatie in El Salvador, en te meer verhoogd is gelet op hun hoedanigheid van ‘returnee’ die zij zullen hebben in geval van terugkeer. Aldus bestaat er nog steeds een legitieme vrees voor vervolging in hun hoofdte in geval van een terugkeer naar El Salvador.

Verzoekers gaan vervolgens verder in op de afwezigheid van een effectieve bescherming door de Salvadoraanse overheden. Zij wijzen erop dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheid om hun burgers effectief te beschermen tegen de vervolging door criminele bendes en citeren hierbij uit de voormelde UNHCR “Guidelines” en COI Focus. Alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht, aldus verzoekers. Zij wijzen er, onder citering van een artikel uit The Washington Post, nog op dat bronnen zelfs berichten van een exodus van de El Salvadoraanse politie, wegens het extreem hoge geweldsniveau en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleiden. Vele politieleiden vluchten het land zelfs uit omwille van angst en er worden veiligheidsmaatregelen aan politieagenten opgelegd, zoals het niet mogen bezoeken van hun familie in verlofperiodes. Verzoekers citeren vervolgens nog uit rechtspraak van de Raad en menen dat de relevante vraag is of zij werkelijk recht hadden op een effectieve en niet-tijdelijke bescherming door de autoriteiten. Zij achten dit niet het geval.

Verzoekers gaan verder in op hun vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar El Salvador omdat zij deel zullen uitmaken van een bepaalde sociale groep, zijnde de ‘returnees’. Zij wijzen er hierbij op dat de Belgische en de Europese wetgever een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet huldigen en citeren uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot dit artikel. Zij betogen dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

*In casu* stellen zij dat gedwongen terugkeerders naar El Salvador als een groep met een onveranderlijk kenmerk kan worden beschouwd, anders dan het risico om vervolgd te worden, met name het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en hierdoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. In geval van een terugkeer lopen zij hierdoor volgens hen het risico om opnieuw slachtoffer te worden van

mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat. Zij citeren hierbij uit de voormelde UNHCR “Guidelines” en COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar El Salvador en leiden hieruit af dat zij deel uitmaken van een specifieke groep “*«deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ »*”, die “*als dusdanig «at particular risk » [zijn]*”. Zij benadrukken hierbij dat zij reeds door de bendes werden benaderd, waarbij zij terugverwijzen naar het “*eerste deel*” van hun verzoekschrift en dat zij hierdoor deel uitmaken van een risicogroep.

Verzoekers citeren nog uit voormelde informatie van Human Rights Watch en menen dat de motivering in de bestreden beslissingen dat hier slechts beperkt informatie over is, ongegrond is. De beschikbare informatie toont voldoende aan dat er een ernstig risico op vervolging bestaat in geval van terugkeer en dat ook het vermeende verminderd risico op vervolging voor terugkeerders die initieel het land verlieten omwille van economische redenen, verre van duidelijk is. Zij citeren hierbij nog uit informatie van IDMC waaruit volgens hen blijkt dat terugkeerders bijzonder kwetsbaar zijn voor afpersing en moeilijkheden kennen om zich sociaal en economisch te re-integreren, waardoor zij het risico lopen om gerekruteerd te worden door de bendes. Zij citeren ook nog uit en verwijzen naar de voormelde COI Focus inzake de situatie voor terugkeerders waaruit blijkt dat El Salvadoranen die terugkeren bijzonder gevisieerd kunnen worden door de bendes. Zij lichten op basis van de informatie in deze COI Focus toe dat:

- “1) Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador;
  - 2) Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing;
  - 3) IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn;
  - 4) De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden;
  - 5) Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren;
  - 6) Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap;
  - 7) Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador.
- Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico.”

Verzoekers leiden hieruit af dat hun situatie niet gelijkgesteld kan worden met de situatie van El Salvadoranen die niet migreerden doch zich in dezelfde socio-economische situatie bevinden. Zij stellen dat zij in geval van terugkeer snel geïdentificeerd zouden worden als terugkerende migranten, hetgeen hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing en bijgevolg een risicoprofiel hebben. Zij citeren in dit verband uit informatie van de International Crisis Group en Human Rights Watch en wijzen er nog op dat het aangehaalde cijfers van vermoorde terugkeerders waarschijnlijk nog onderschat wordt, alsook dat vermoord worden niet het enige risico is dat terugkeerders lopen. Zij benadrukken hierbij dat zij niet over de middelen beschikken om een maandelijkse renta te betalen aan de bendes, hetgeen tot gevolg heeft dat “*returnees vaak verborgen moeten (over)leven na hun terugkeer*”.

Verzoekers besluiten dat zij, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen motiveren, in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en gevisieerd zouden worden door de criminele bendes. Zij beschikken echter niet over voldoende financiële middelen om de bendes te vermijden in het geval dat ze niet over de middelen beschikken om de renta te betalen. Hun hoedanigheid van terugkeerder is aldus wel een motief om hen internationale bescherming te bieden. Verzoekers besluiten hieruit dat zij *prima facie* een nood hebben aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het behoren tot een sociale groep, minstens dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen subsidiair dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador.

Zij stellen dat de commissaris-generaal, op basis van de informatie waarnaar hij verwijst, de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador woedt. Zij verwijzen hierbij naar de arresten “*Diakité*” en “*Elgafaji*” van het Europees Hof van Justitie en benadrukken dat volgens verschillende bronnen El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is, waar dagelijks geweld plaatsvindt dat de vorm aanneemt van moorden, verdwijningen, diefstal, afpersingen,... Het geweld is volgens hen zowel gericht als willekeurig van aard.

Verzoekers citeren uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador die volgens hen zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een gewapend conflict. In april 2018 verklaarde de Speciale Rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflictsituatie. El Salvador staat op de lijst van de gevaarlijkste landen ter wereld, wegens het geweld uitgevoerd door de bendes en de overheden. Zij citeren hierbij uit informatie van National Geographic, International Crisis Group, Human Rights Watch en OSAC, waarbij zij er nog op wijzen dat El Salvador één van de hoogste moordgraden per capita ter wereld kent, waarbij zij een vergelijking maken met het aantal moorden in Irak en het feit dat de Belgische asielinstanties subsidiaire bescherming toekenden aan Irakezen afkomstig uit bepaalde gebieden na de stijging van het aantal doden aldaar. Zij zien niet in waarom “*de stand van zaken anders zou moeten zijn voor een land die een hoger aantal gewelddadige doden kent dat een land in oorlog*”. Zij wijzen er nog op dat, zelfs al wordt er een daling van het aantal slachtoffers geregistreerd sinds 2015, El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld blijft en de vermindering van het aantal slachtoffers behoedzaam opgevat moet worden, volgens de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador.

Verzoekers besluiten hieruit dat El Salvador gekenmerkt wordt door een geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit en menen dat dit wordt erkend door rechtspraak van de Raad. Zij benadrukken andermaal dat het geweld ook gekenmerkt wordt door een hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de bendes en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij wijzen andermaal op de informatie van OSAC dat volgens hen stelt dat het geweld even doelgericht als opportunistisch is en citeren nog uit de voormelde COI Focus. Zij benadrukken nog dat de commissaris-generaal erkent dat de situatie in El Salvador precair is en het geweld er wijdverspreid is en menen dan ook dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing doet van de voormelde COI Focus en alle andere bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador.

Zij citeren vervolgens andermaal verwijzen naar en citeren uit rechtspraak van de Raad, waarbij zij menen dat de gemaakte conclusie in deze arresten niet overeenstemt met de beschikbare informatie. Als men de veiligheidssituatie in El Salvador analyseert is het volgens hen duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoekers die terugkeren naar El Salvador louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zouden lopen. Hieruit blijkt immers dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. Zo kan het simpel feit om van een wijk gecontroleerd door een ‘*mara*’ te verhuizen naar een wijk gecontroleerd door een andere ‘*mara*’ reeds dodelijke gevolgen hebben. Het simpel feit om van een wijk naar een ander te wandelen kan ook problemen veroorzaken. Onder citering van de voormelde COI Focus wijzen zij erop dat “*iedereen op een moment of een andere in de vizier van de bendes kan zijn, omdat ze een grens hebben overgeschreden, omdat ze de renta niet kunnen betalen, ect. Bende-beslissingen zijn onvoorspelbaar en zelfs als er risicoprofielen zijn, kan iedereen slachtoffer worden van het geweld.*” De aard van het geweld betekent dus dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. De controle van de bendes over heel het land maakt het haast onmogelijk om aan dit geweld te ontsnappen, aldus verzoekers.

Al deze elementen bevestigen volgens verzoekers dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn burgers. Bovendien menen zij dat het feit dat zij tot een risicoprofiel behoren (als returnee zonder middelen om afpersing te vermijden) het risico verhoogt dat zij slachtoffer worden van willekeurig geweld. Verzoekers tonen bijgevolg aan dat zij een serieus risico lopen van ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in hun land van herkomst.

Hierop aanvullend menen zij dat, “*aangezien de geweldsgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet.*”

Gelet op het voorgaande, besluiten verzoekers dat de motivering in de bestreden beslissingen onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen. De bestreden beslissingen moeten minstens worden vernietigd voor bijkomend onderzoek. Hun verklaringen dienen bovendien als aannemelijk en geloofwaardig te worden beschouwd, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in El Salvador, zijn er ook voldoende elementen om zijn reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoekers. De informatie toont bovendien de onmogelijkheid van de overheid om effectieve bescherming te bieden aan. Bijgevolg moeten verzoekers bescherming krijgen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport *“Reported to danger. United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 5);
- het artikel *“Life under gang rule in El Salvador”* van International Crisis Group van 26 december 2018 (stuk 6);
- het artikel *“El Salvador’s politics of perpetual violence”* van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 7);
- het artikel *“El Salvador. Events of 2018”* van Human Rights Watch (stuk 8);
- het *“2019 Crime & Safety Report – El Salvador”* van OSAC (stuk 9).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en brengt de COI Focus *“Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van Cedoca van 17 december 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hun verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun verklaringen, het geven van blote *post-factum* beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissingen oordeelden eerst terecht dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de door hen ondergane vervolgingsfeiten, meer bepaald met betrekking tot (i) het feit of de benedeleden zeiden dat zij verzoekster herkenden, (ii) het feit of de benedeleden al dan niet stelden dat verzoeker met zijn werk diende stop te zetten, (iii) het tijdstip waarop verzoekster haar vader inlichtte over het incident op 27 november 2019, (iv) het aantal benedeleden die langskwamen bij het huis van de oma van verzoekster, (v) het feit of de benedeleden al dan niet het huis binnenkwamen en (vi) het tijdstip waarop verzoeker zijn paspoort ging halen. Bovendien stelden de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekster tevens tegenstrijdige verklaringen aflegden bij aanvang van de procedure over (vi) het feit of de benedeleden verzoeker al dan niet sloegen tijdens het incident op 27 november 2019, (vii) het tijdstip waarop verzoeker stopte met werken. Ook wezen de bestreden beslissingen terecht op omissies in verzoekers’ verklaringen bij aanvang van de procedure met betrekking tot (viii) het incident waarbij zij door benedeleden werden aangevallen op straat.

Waar verzoekers erop wijzen dat artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 geschonden zou zijn omdat zij niet met bepaalde vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd werden, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoekers niet werden geconfronteerd. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers weldegelijk met bepaalde tegenstrijdigheden werden geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals hieronder zal blijken.

Er moet nog worden opgemerkt dat verzoekers de gelegenheid hadden om opmerkingen bij de notities van de persoonlijk onderhoud te maken en bij de Raad de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, waarvan zij gebruik hebben gemaakt. De Raad stelt echter vast, zoals zal blijken, dat het verweer in het verzoekschrift niet kan overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers voeren, ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het feit of de benedeleden al dan niet zeiden dat zij verzoekster herkenden, aan dat er sprake is van een misverstand en dat verzoeker niet wilde zeggen dat de benedeleden verzoekster als zodanig herkenden, doch dat zij slechts via anderen wisten dat zij van de wijk was. De Raad wijst er evenwel op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op te werpen. Verzoeker heeft immers op geen enkel moment melding gemaakt van enige communicatieproblemen tijdens dit onderhoud en heeft evenmin enige opmerking gemaakt bij zijn verklaringen op dit punt in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde "*Vroegen ze niet achter haar portefeuille? Neen, ze zeiden dat ze wisten dat ze daar al gewoond had. Dat ze haar gezicht herkenden.*" (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat hetgeen werd opgenomen in verzoekers notities van het persoonlijk onderhoud niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk heeft verklaard. Verzoekers verklaringen zijn dus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekers *post-factum* trachten aan te brengen.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen met betrekking tot het feit of de benedeleden zeiden dat verzoeker moest stoppen met werken betreft, verduidelijken verzoekers dat dit gezegd werd toen verzoeker met de benedeleden buiten stond en dat zijn vrouw, die binnen was, dit deel van het gesprek niet heeft gehoord. De Raad merkt echter op dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft die bovendien klemmt met de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds, waaruit duidelijk blijkt dat de benedeleden pas begonnen spreken over het feit dat verzoeker als taxichauffeur voor hen moest werken toen zij reeds binnen in het huis waren (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7; administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4-5, 11). Dergelijk blote *post-factum* verweer kan dan ook niet worden aanvaard ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen op dit punt.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over het tijdstip waarop verzoekster haar vader verwittigde, gezien dit telefoongesprek plaatsvond rond 2-3 uur 's morgens en het dus begrijpelijk is dat verzoeker zou zeggen dat het gesprek dezelfde avond plaatsvond ook al was het de volgende dag, wijst de Raad erop dat dit andermaal een blote *post-factum* verklaring betreft. Verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud reeds geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, doch heeft op geen enkel moment verduidelijkt dat het telefoongesprek met haar vader plaatsvond om 2-3 uur 's morgens (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Aldus is de Raad van oordeel dat ook dit blote *post-factum* verweer niet kan worden aanvaard ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers' verklaringen op dit punt.

Verzoekers voeren verder, ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen met betrekking tot het bezoek van de benedeleden na hun vertrek, nog aan dat er een misverstand heeft plaatsgevonden tussen verzoekster en de tolk en het niet verzoeker was die haar op de hoogte bracht van dit incident, doch wel diens moeder. De Raad herhaalt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Ook verzoekster heeft op geen enkel moment melding gemaakt van enige communicatieproblemen met de aanwezige tolk tijdens het persoonlijk onderhoud en maakte evenmin enige opmerking bij deze verklaringen in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zij geen contact had gehad met verzoekers moeder (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10), waarbij zij niet aantoonde dat hetgeen in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk heeft verklaard. Verzoeksters verklaringen zijn dus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekers *post-factum* trachten aan te brengen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat verzoekster zich vergist heeft met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker zijn paspoort ging halen en bevestigt dat verzoeker zijn paspoort de dag na het incident in de supermarkt ging halen, wijst de Raad erop dat dit andermaal een *post-factum* verklaring betreft die geen afdoende verschoning biedt voor hun tegenstrijdige verklaringen. Van verzoekster mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor de asielinstanties (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van haar relaas. Dat zij hiertoe niet in staat bleek, doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in hun verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken trachten te verklaren door te verwijzen naar de moeilijke omstandigheden tijdens dit interview, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op louter hypothetische wijze te verwijzen naar moeilijkheden tijdens dit interview om de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen te verschonen. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dienen zij *in concreto* aan te tonen dat deze omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloedt. Waar verzoekers aanvoeren dat zij onder druk werden gezet om niet in detail te treden, wijst de Raad erop dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen worden dat van hen verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekers geenszins van de medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien merkt de Raad op dat het incident met de benedeleden van Bende 18 in de supermarkt, dat zij niet vermeld hebben tijdens het interview bij aanvang van de procedure, een kernelement betreft van verzoekers' relaas en dit incident de uiteindelijke aanleiding vormde om hun land van herkomst te verlaten (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7; administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5), zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij deze elementen correct weergeven. Verzoekers beperken zich voor het overige tot een verwijzing naar algemene problemen die zich kunnen voordoen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch lichten verder niet *in concreto* toe welke moeilijkheden zij hebben ondervonden tijdens dit interview die een invloed zouden hebben gehad op hun vermogen om volledige en nauwkeurige verklaringen af te leggen met betrekking tot hun problemen.

Verzoekers tonen evenmin aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat de vragenlijsten aan verzoekers werden voorgelezen in het Spaans, die het voor goedkeuring hebben ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met hun verklaringen. Verzoekers werden voorafgaand aan het afleggen van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geadviseerd om steeds de waarheid te vertellen: valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat het verzoek om internationale bescherming wordt verworpen en geloof niet diegenen die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. Verzoekers werden ook duidelijk gemaakt dat zij zo mogelijk documenten moeten voorleggen die zij in zijn bezit hebben om hun identiteit, herkomst, reisweg en de door hen aangehaalde feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan het louter bevestigen van hun verklaringen zoals zij hebben deze hebben afgelegd tijdens de persoonlijk onderhoud, niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen te verklaren of te verschonen. Waar verzoekers bovendien nog aanvoeren dat verzoekster zich vergist heeft en dat verzoeker sinds 28 november niet gewerkt heeft en op 1 december zijn ontslag ging indienen en vervolgens nog verlof heeft genomen gedurende zijn opzegtermijn tot 15 december, wijst de Raad erop dat dit andermaal blote *post-factum* verklaringen betreffen die hoe dan ook geen afdoende verklaring of verschoning kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen op dit punt, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen. De Raad benadrukt andermaal dat van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij voor de asielinstanties (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van haar relaas, zoals deze waarop de vastgestelde tegenstrijdigheid betrekking heeft.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, die verklaarden dat zij op de hoogte waren van de risico's die een verhuizing met zich meebrachten en al een veilig onderkomen hadden bij hun oma, toch nog het risico zouden nemen om te verhuizen. In het verzoekschrift herhalen verzoekers hun verklaringen waarom zij deze keuze gemaakt hebben, doch zij doen hiermee op zich geen afbreuk aan de voormelde vaststelling. Dit geldt temeer nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij het gevoel had dat de benedeleden na zijn verhuis naar

Soyapango hem voor het incident op 27 november al in de gaten hielden (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), zodat temeer kan worden aangenomen dat hij zich terdege bewust was van de risico's van zijn verhuis. De Raad treedt bovendien de bestreden beslissingen bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vervolgens, na het incident met de bende MS op 27 november, opnieuw zouden verhuizen naar verzoekers oma, gezien de bendeleden dit adres kenden. Waar zij aanvoeren dat zij geen andere opties hadden, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat zij niet minstens tijdelijk elders in El Salvador zouden kunnen verblijven om zich te vrijwaren van verdere problemen met de bende MS, temeer nu uit hun verklaringen blijkt dat zij over een voldoende ruim familiaal netwerk beschikken in El Salvador (administratief dossier verzoeker, DVZ-verklaring, stuk 7, p. 7 en 9; administratief dossier verzoekster, DVZ-verklaring, stuk 7, p. 7 en 9). Dat verzoekers bij hun terugkeer naar het huis van verzoekers oma niet meer werden benaderd door de bende MS, doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging, zoals de bestreden beslissingen terecht oordeelden.

Verder motiveerden de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze dat het niet aannemelijk is dat de bende MS, indien zij verzoeker zouden beschouwen als een spion van de Bende 18, verzoeker zouden willen betrekken bij hun activiteiten, alsook dat de bendeleden in dit geval niet naar verzoekers telefoonnummer zouden vragen of hem zouden contacteren. Verzoekers' verweer dat het in de El Salvadoraanse context vaak gebeurt dat bendeleden een opdracht geven aan iemand die tot een andere groepering behoort om deze persoon nadien te vermoorden zodat zij geen inzicht krijgen in de organisatie, betreft een blote bewering betreft in verzoekers' hoofde die niet gestaafd wordt aan de hand van concrete elementen of gegevens en derhalve niet wordt aangenomen. Waar zij nog aanvoeren dat de bende MS verzoekers telefoonnummer niet nodig hadden omdat zij wisten waar hij woonde en dus ter plaatse konden komen, merkt de Raad op dat dit andermaal een loutere bewering betreft in hoofde van verzoekers, die bovendien klemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de bendeleden van MS tijdens het incident op 27 november 2019 expliciet vermeldde dat verzoeker zijn telefoonnummer diende te geven zodat zij konden bellen (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Ook dit verweer kan derhalve niet worden aangenomen.

De bestreden beslissingen oordeelden vervolgens met reden dat verzoekers' laattijdige vertrek uit El Salvador hun vrees voor vervolging door de bendes in hun land van herkomst verder ondergraaft. Hun verweer in het verzoekschrift blijft beperkt tot het herhalen dat zij niet de middelen of mogelijkheden hadden om snel het land te verlaten en afhankelijk waren van hun werkpremies, doch de Raad merkt op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat van verzoekers, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben in hun land van herkomst, redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij de nodige maatregelen nemen om zichzelf te beschermen tegen hun vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Uit verzoekers' verklaringen kan bovendien niet blijken dat zij maatregelen genomen hebben om zich te beschermen tegen de bendes in afwachting van hun vlucht uit hun land van herkomst, nu zij op dezelfde plaats zijn blijven wonen in deze periode en verzoekster nog tot 15 december 2019 gewerkt heeft (*Ibid.*, p. 5; administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Hoe dan ook wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat zij na het laatste incident op 1 december 2019 tot hun vertrek uit El Salvador op 30 december 2019 nog enige problemen hebben gekend met de bendeleden, hetgeen hun vrees voor vervolging verder relativeert.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

*“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u in El Salvador verklaart te hebben gekend met bendes, niet in het minst omdat u en uw partner zich over tal van elementen tegenspreken. U verklaart dat de bende uw huis binnenkwam en uw portefeuille vroegen om het geld eruit te halen alsook een blik wierpen op uw identiteitskaart (CGVS, p.5-8). De portefeuille van uw vrouw zouden ze niet gevraagd hebben, u stelt dat uw belagers zeiden dat ze uw vrouw herkenden omdat ze daar al had gewoond (CGVS, p.12). Naast het feit dat het bevreemdend is dat ze wel uw geld maar niet het geld van uw vrouw zouden willen stelen, spreekt u hiermee uw vrouw tegen. Zij verklaart de bendeleden niet te hebben herkend en dat de bendeleden ook niet zeiden dat ze haar herkenden (CGVS G.P.M.F., p.8). U verklaart verder dat u aan deze bendeleden vroeg wat u moest doen met uw werk, gezien u dit niet kon combineren met hun eis om voor hen chauffeur te spelen. De bendeleden zouden u geantwoord hebben dat u dan maar best stopt met uw werk, zo gaat u verder (CGVS, p.12). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de bendeleden niet hebben gesproken over u die al dan niet uw werk moest stopzetten (CGVS*

G.P.M.F., p.11). Uw vrouw verklaart verder, net zoals u, dat jullie nadien naar het huis van uw oma terugkeerden en haar dezelfde avond nog zouden hebben ingelicht over het incident. Uw vrouw verklaart dat ze haar eigen vader de dag nadien pas inlichtte (CGVS G.P.M.F., p.12). U verklaart evenwel dat uw vrouw nog dezelfde avond dat u uw oma had ingelicht over het incident, haar vader opbelde om hem te informeren (CGVS, p.14). Dat u en uw vrouw elkaar zodanig tegenspreken over tal van essentiële zaken van jullie asielrelaas, doet enorm twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart verder dat bendeleden naar het huis van de oma van uw partner trokken enkele dagen na jullie vertrek uit El Salvador, ze waren op zoek naar jullie. Uw moeder zou u hierover hebben geïnformeerd vier of vijf dagen na jullie vertrek, doch weet u niet hoeveel dagen vóór dit telefoontje ze effectief zouden zijn langsgekomen. U kan ook niet antwoorden op de vraag met hoeveel ze waren, dat zou uw moeder u niet hebben meegedeeld (CGVS, p.8). Naast de vaststelling dat het zeer bevreemdend is dat u niet exact kan zeggen wanneer deze bendeleden exact zouden zijn gekomen of met hoeveel personen ze waren, spreekt u opnieuw uw vrouw tegen (CGVS, p.8 & 9). Uw vrouw stelt namelijk dat twee personen naar het huis van haar oma kwamen. Ze verklaart deze informatie te hebben gehad van u die het op uw beurt van uw moeder zou hebben ontvangen (CGVS G.P.M.F., p.10). Dat zij zou weten dat het twee personen waren en u hier geen antwoord op kan bieden, is weinig ernstig te noemen. Bovendien verklaart uw vrouw dat deze twee personen het huis binnenkwamen (CGVS G.P.M.F., p.9), hoewel u verklaart van niet (CGVS, p.9). Daar eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u de dag nadat u op straat werd aangesproken door een bendelid een paspoort bent gaan halen (CGVS, p.15). Uw vrouw heeft het dan weer over vier of vijf dagen nadien (CGVS G.P.M.F., p.13).

Uw vrouw spreekt ook haar eigen verklaringen tegen gemaakt in het kader van haar onderhoud bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Ze verklaarde er dat uw belagers, die uw huis waren binnengekomen, u ook hadden geslagen (vragenlijst CGVS G.P.M.F., vraag 3.5). Tijdens haar onderhoud bij het CGVS stelt ze dat ze u 'niet' sloegen (CGVS G.P.M.F., p.10 & 11). Dat uw vrouw dit niet zo verklaard zou hebben bij de DVZ, zoals ze op heden aangeeft, is weinig aannemelijk. Het lijkt uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zou toevoegen 'ze sloegen mijn man ook', indien ze dit niet zo verklaard zou hebben. Verder verklaarde uw vrouw bij de DVZ 'we werkten allebei tot 15/12/2019' (vragenlijst CGVS G.P.M.F., vraag 3.5), hoewel u stelt dat u niet meer ging werken na het beweerde incident van 27 november 2019 (CGVS, p.12). Uw vrouw beargumenteert dat ze bij de DVZ bedoelde dat u in dienst was tot 15 december, doch uw verlofdagen aan het inzetten was (CGVS G.P.M.F., p.11). Dit is geen afdoende verklaring. Men moge verwachten dat uw vrouw in dat geval melding maakte als zou u in verlof zijn geweest en niet dat u werkte. Bovendien spreekt ze u opnieuw tegen. U stelt dat u na het incident van 27 november 2019 geheel niet meer ging werken (CGVS, p.12 & 13), hoewel uw vrouw tijdens haar onderhoud op het CGVS verklaart dat u nog effectief ging werken tot 1 december 2019 (CGVS G.P.M.F., p.11). De opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen ondermijnt het geloof in jullie beweerde problemen.

Verder wordt opgemerkt dat u en uw vrouw een aantal zaken onvermeld lieten bij de DVZ. Zo vermeldde geen van beiden dat jullie na het incident van 27 november 2019 nog door een lid van een andere bende werden aangesproken op straat. Dit is opvallend, gezien u verklaart dat het nét daarna was dat u de keuze maakte om het land te verlaten (CGVS, p.15). Dat u het kort moest houden tijdens uw onderhoud bij de DVZ is geen afdoende verklaring, gezien dit bezwaarlijk als een detail kan doorgaan. Men moge verwachten dat u noch uw vrouw dit element onvermeld zouden laten. U gebruikt hetzelfde argument voor het feit dat u, noch uw vrouw, melding maakten als zouden de bendeleden na jullie vertrek naar het huis van uw oma zouden zijn teruggekeerd. Opnieuw wordt opgemerkt dat dit bezwaarlijk als een detail kan doorgaan. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw ongeloofwaardig relaas tracht op te smukken.

Nog andere zaken bevestigen dat geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde problemen. Zo wordt opgemerkt dat u verklaart op de hoogte te zijn geweest van de praktijk waarbij bendeleden in El Salvador mensen vermoorden wanneer ze verhuizen naar een wijk van een rivaliserende bende (CGVS, p.13). Dat u, die bovendien al over een veilig onderkomen bij uw oma zou hebben beschikt, dergelijke verhuis dan toch onderneemt is opvallend. U zou dus wel degelijk geweten hebben dat dergelijke demarche een (onnodig) risico met zich meebracht. Ook uw terugkeer naar het huis van uw eigen oma, na het beweerde incident van 27 november 2019, doet de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat de bendeleden de bewuste avond uw identiteitskaart namen en uw adres lazen (CGVS, p.6 & 7). Dat u er dan voor kiest om naar dit huis terug te keren om zichzelf in veiligheid te stellen is niet bepaald logisch te noemen, wel integendeel. Dat deze bendeleden tot op heden niet eens naar dit huis kwamen (CGVS, p.10), is een zoveelste indicatie dat u in werkelijkheid niet door een bende gezocht wordt. Ook de gang van zaken van de bewuste avond van 27 november 2019 is verre van logisch. U verklaart dat bendeleden u verdachten van spionage voor een andere bende.

*U zou dit ontkend hebben, waarop ze eisten dat ze u zouden contacteren om voor hen te werken, u moest hen vervoeren of drugs transporteren (CGVS, p.5-8). Ook dit raakt kant noch wal. Indien ze u werkelijk verdachten van lidmaatschap van een andere bende, lijkt het eerder logisch om u niet te willen betrekken bij hun eigen activiteiten en u zo de kans te geven om inzicht te verwerven in hun organisatie. Dat ze bovendien stellen dat ze u zouden contacteren om diensten voor hen te verrichten maar niet eens uw telefoonnummer vragen, laat staan u ooit gecontacteerd te hebben, is opnieuw een zeer onlogische gang van zaken te noemen (CGVS, p.9).*

*Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw vrouw niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om jullie land van herkomst te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend. U verklaart op 27 november en op 1 december 2019 door bendeleden benaderd te zijn geweest, doch verliet u pas op 30 december 2019 El Salvador. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Dat uw vrouw nog vijftien dagen moest werken en nog recht had op werkpremies is geen afdoende verklaring (CGVS, p.12). Men moge verwachten dat jullie, die verklaren dat jullie leven op het spel stond, zo snel als mogelijk El Salvador verlaten en niet nog eens een maand wacht en omdat uw vrouw haar arbeidscontract wil nakomen en daardoor recht heeft op enkele financiële premies.*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen.*

*Na het versturen van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS corrigeren u en uw vrouw een aantal zaken. Jullie verklaren in werkelijkheid eerst in het huis van de oma van uw vrouw te hebben gewoond en stellen dat de aanval plaatsvond in het huis van úw oma. Uw advocaat wijt deze foutieve vertaling aan een verkeerde interpretatie van de tolk. Zo zou in het Spaans gesproken in El Salvador, in tegenstelling tot het Spaans dat in Spanje wordt gesproken, met één woord kunnen worden verwezen naar uw oma of die van uw partner. Het CGVS acht het niet aannemelijk dat dit te wijten valt aan een foutieve communicatie. Zo verklaarde u expliciet dat u na 1 november 2019 in het huis van de oma van uw vrouw in Soyapango ging wonen. U ging verder door te stellen dat u terugkeerde op 27 november 2019, dus na het beweerde incident, naar het huis van uw oma (CGVS, p.4). Dat het in werkelijkheid andersom zou zijn, dus dat het incident plaatsvond in het huis van uw eigen oma, kan niet als geloofwaardig worden beschouwd."*

Verzoekers stippen nog aan dat uit landeninformatie blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als terugkeerder naar El Salvador. Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan echter niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om te worden geviséerd of vervolgd door de bendes omdat zij reeds eerder problemen met hen kenden, merkt de Raad op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen problemen met de bendes MS13 en Bende 18, zodat verzoekers er niet in slagen om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een bijzonder risico lopen bij een terugkeer naar El Salvador omwille van het door hen geschetste profiel.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekers hebben, naast de door hen aangehaalde problemen met de bendeleden die ongeloofwaardig werden bevonden, geen melding gemaakt van enige afpersingspraktijken waarvan zij in El Salvador het slachtoffer waren of dreigen te worden en tonen, blote beweringen daargelaten, daarenboven niet *in concreto* aan dat zij over onvoldoende financiële middelen om een (vooralsnog hypothetische) renta te betalen en hierdoor een risico lopen in El Salvador. Verzoekers beperken zich in dit verband dus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat verzoekers voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag omwille van een politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep en dat zij geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de El Salvadoraanse autoriteiten is bijgevolg niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 5-9) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren in hun verzoekschrift. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45).

Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP